

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada diassapte, si té vent a sa flauta.

S' envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Vil·les, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

ES JAY DE SA BARRAQUETA.

(RONDAYA.)

*Hey havia un Rey
 Que parava faves
 Y li cayan ses baves
 A dins un ribell.*

Axò era y no era, bòn viatge fassa la cadenera. Contan qu'un temps hey havia pròp d'una Ciutat un camp qu'hey corria un riu que besava es pèus a un turó, y demunt es turó s'hi veyia una barraca, y devant, una perera que li feya ombra. Aquí hey passava la vida un homonet vey anomenat: *Es Jay de sa Barraqueta.*

Era tan mal sofrit y rabiós que ningú li poria demanar de noves: y ses dónes deyan a n'es nins quant ploravan: si no callas, te duré a n'*Es Jay de sa Barraqueta*, que fa seim d'ets atlòts grassos y aygo-cuyta d'es magres. Y es nins callavan, perque s'estimavan més viure que caure en ses mans d'aquell Jay.

A les hores el Bon-Jesus y Sant Pere anavan p'el mon.

Un cap-vespre, camina, caminarás, sa nit los agafá devòra sa barraqueta; y, acostantsè, véren es Jay qu'aplegava lleña per coure es sopá.

—¿No mos dariau posada per aquesta santa nit? (preguntá el Bon-Jesus.)

—Si vos aconhortau de jèure en terra.....

Y el Bon-Jesus y Sant Pere entraren dins sa barraca. Es jayet encaient s'escudella, se posáren en taula, y no tenian més qu'un roagó de pa més rostit qu'un test de teula.

—¿Que no heu de fé sopes? (preguntá el Bon-Jesus.)

—Ell ja 'u veys. No hey ha més pa.
 —Feys sopes, no temeu.

Y es Jay se posá a llescó es trosset de pa d'ordi, y com més anava, més llesques feya.

—Ell el Bon-Jesus mos dona la mayna, (deya es Jay desiera.)

L'endemá dematí, quant es sòl comensava a goytá per s'entrellum de llevant, el Bon-Jesus y Sant Pere estavan de partida. Aquell crida es Jay, y li diu:
 —Vaja, padrinet, ja que mos heu tractats tan bé, demanau un dó.

—Demanau la Glòria, (digué totduna Sant Pere, baxet, baxet, a n'es Jay.)

—No vatx de glòries. ¿Sabeu quin dó vuy? Que qui *pujiga* demunt aquesta perera, no puga devallá fins que jo heu diga.

—Concedit. Demanaunè un'altre.

—Ydò que *tenguiga*.....

—Demanau la Glòria, (li torná dí Sant Pere.)

—Xaume fé, si voleu. ¡Ja's bona aquesta! Ydò, que jugant amb aquestes cartes, no puga pèrde may.

—Concedit. ¿Voleu rès més?

—Demanau la Glòria, carabassa, (li digué altra volta Sant Pere.)

—Si no'm das conte a Déu, vos esclafava es morros, (respongué tot enfurit es Jay; y agafant un serró que per allá tenia, continuá:) Lo que vuy jò, es que qui se *pòsiga* dins aqueix serró, no'n puga sortí fins que jò heu diré.

—Axí com vos deys será.

Y el Bon-Jesus y Sant Pere prengueren ets atapins, y..... per avall s'ha dit.

Es trabays de vuytant'añs feyan trèure jép a n'*Es Jay de sa Barraqueta*, que ja estava com aquell que diu, amb sos pèus dins sa fossa.

Y veys aquí qu'un dia s'hi presentá La Mòrt, y li mogué aquexa conversa:

—Ola, jayet, anem amb mí.

—¿Anem?

—Ydò, feys via.

—¿Que no t'agradan ses peres?

—Axí mateix.

—Ydò, puja demunt aquexa perera y menjen fins que'n vulgas, y jò aniré a arreglá quatre feynes.

—Afeñauvos y ferém via.

Y La Mòrt s'en puja demunt sa perera menja que te menja peres, fins que les se tocá amb so dit. Però, quant volgué devallá no pogué, perqu'es Jay no s'en volia aná amb ella y s'estimava més

está per aqueix mon que morirsè; y la pòbre que tirava llamps y pèstes com si tot heu hagués volgut encendre.

Y a n'es Jay li passá p'es cap ferley está molt de temps, y pasaren añs y añs, y La Mòrt dalt sa perera sense poré matá ningú.

Si qualche fossé hagués sabut axò, a n'es Jayet li feya ballá s'ensenay; perque no se moria ningú y ells no guañavan rès, com succelia enguañy a n'es de Felanitx.

Arribá un dia que La Mòrt, avorrida d'está dalt se perera, digué a n'es Jay:

—Amollaumè y no vos diré rès.

—¿Y heu dius de debò?

—Paraula d'homo.

—Tú no 'u ests homo.

—Si vos toch, que'm tirin d'una passa.

—Ydò, vesten. Y si'n vòls més de peres, ja tornarás.

—No vatx de peres, no.

Y de llavò ensá, un que no va de rès, diu que *no va de peres*.

La Mòrt, totduna que se pogué escapá, ¡cametes me valguen!... a doná part a n'el Dimòni, qu'estava més enfadat qu'un cabo de realistes. Que, axí com ningú se moria, no entrava cap condemnat a Infèrn. Y, quant sabé es pas, remenant sa coua, deya:

—¡Xelme fé a conte méu a n'aquest bergant!

Era una nit d'hivèrn, y no s'aturava de ploviscá: es Jay s'escaufava dins sa barraca.

El Dimòni carregat amb dues ànimes y bañat fins a sa pell, s'hi presenta y enrabonan d'aquesta manera:

—Ola, Baña-verda, ¿qu'es estat?

—Homo, qu'ha d'essè estat; jò m'en venia tot just per aquest camp amb aquestes dues, que eran d'un taverné y d'un contrabandista, y mos ha aplegat aquesta barrumbada y he vengut a ar-reconarmè aquí.

—Bé, homo, bé; estich content. Acostet y t'escaufarás un poch; bé qu'axò es còsa qu'un de vòltros sempre n'es servit.

Y el Dimòni s'hi acostá.

—¿Y si feyem un escambrí? li digué.

—Ja 'u has dit. No, y jò que tench unes cartes.... ¿Y qu' hem de jugá?

—Un' ànima d' aquestes y sa téua.

Y còm es Jay sabia que no poria pèrde, hey vengué à bé. ¿Y que m' en direu? Es Jay una derrera s' altre, li guañá ses dues ànimes, que de gòtx y alegria botavan. Però lo que li sabia greu à s' ànima des taverné era no poré plantá taverna, perque no tenia mans per posá aygo à dins es ví, ni cap per enganá à la gent; y à sa des contrabandista no poré aná de tabach, perque no tenia cames per corre y fugí des carabinés, ni llengo per dí mentides. ¡Mirau qu' aquestes dues ànimes hey estavan ben arreglades!

Llavò el Dimòni volgué que li pagás café, copa y puro, perque li havia guañat; y axí còm per aná à sa taverna havian de passá es torrent, el Dimòni se digué per si mateix:

—Aquest Jay es més que 'l reverent Dimòni, perque à mí qu' heu som, m' ha enganat. ¿Còm heu faré per durlomen? No rès, en passá es torrent el cap-fich de còp-descuyt dins s' aygo, y llavò ja serà méu.

Y es Jay se posá es serró à s' esquena, y ¡ala envant! de cap à sa taverna.

—Homo, (va dí es Jay), veus, tú estás avesat à viure dins foch; y amb s' arruxada d' avuy y are si te bañas es pèus à n' es torrent hey ha perill d' embolicá una *pulmonia*. ¿Y que seria el mon sense tú? Y sobre tot à Infèrn no hey hauria qui s' hi oís. Es condemnats no voldrian está p' ets altres dimònis y se mouria un renou... Ca, ca, creumè, poset dins aqueix serró y te passaré demunt s' esquena.

Y es beyeról de Dimòni s' hi posá dedins. Per mí havia tastat ses botelles des taverné quant s' en duya sa séua ànima.

Y es Jay quant vé el Dimòni dins es serró, va dí:

—Are t' hi tench.

Y tocá soleta à ca un ferré.

—Daume una calda à n' aquest serró, (digué à n' es mèstre.)

Y el pòsan dins sa fornal; quant foch ben vermey, el tiran demunt s' encruya, y, agafant es mossos es mays, toch vé, toch va, fins que no tengueren alè; tím, pa, ta, tím; tím, pa, ta, tam.

Llavò es Jay obrí es serró y el Dimòni sense volè sebre qui l' havia encalsada, ja 's fuyt còm un llamp cap à Infèrn.

—Ja tornarás si 'n vòls un' altre, (digueren tots amb tò de burla.)

Es Jay s' en torná à sa barraca y entre ell mateix, se deya:

—Are ni La Mòrt ni el Dimòni no 'm demanarán pús de nòves, y porá essé que visquem molt de temps. Veèm en Gelat ahont s' ajaurá.

—Pietes méues, (va dí à ses dues ànimes quant arribá,) aquí, qui no fa feyneta, no menja coqueta.

—Ja 's de rahó, (respongueren elles,)

ja val més fé feyna còm un patró pelut que no viure amb en Bañeta verda.

—¿Però còm porian fé axò si no tenian còs? Dirá qualqu.

—Fiet, li diré jò, axò contan ses cròniques d' aquell temps, y *fòris*.

Sobre tot, passaren ams y ams y es Jay de sa Barraqueta ja no havia de fé es cent: y, cansat de viure, s' exclamá:

—Ja 'u serà blau es festé, si axò no muda. No rès: anem à n' el Cèl, veurem si mos vòlen.

Y camina, caminarás, per desèrts y boschs, travessant muntañes y comellás, arribá cansat y mòrt à n' el Cèl; y vegent ubèrt, se 'n entrá dedins, y totduna qu' afiná el Bon-Jesus, s' en hi va aná à ferli xacòta.

—Está, homo, (li digué el Rey de Cèl y terra.)

—Apòsta he vengut per *está*, respongué es Jay, y se vá assèure.

—Ja estaré més alèrta un' altre vegada, (deya Sant Pere remenant es cap); ¡mirau quina endemesa, entrarsen sense dirme ase ni bestia!

Y es Jay de sa Barraqueta al punt tot heu desbaratava y sempre feya riure la cort celestial y à n' el Cèl no hey havia qui s' hi entengués.

—Trèu à defòra aqueix desbaratat, Pere, (va dí el Bon-Jesus), qu' axò no 's lloch de fé trifulga.

Y Sant Pere amb una betcollada l' enviá à mal viatge.

—A n' el Cèl m' engegan y à l' Infèrn me pregan, (va dí es Jay), à l' Infèrn m' en vatx.

Y ja 's partit de quatres per avall: y, camina, caminarás, per turons, fondals y garrigues, à n' es peu d' una muntaña vé una covòta que vomitava fum.

—Aquí deù essé l' Infèrn, (digué entrant dins sa còva); vé un portalet y tocá à sa porta.

—¿Qui es? (preguntá una veu esquerpada.)

—Es Jay de sa Barraqueta.

—¡Posau barres que no entrí!

—Si no obriu, esbuch ses portes.

Obriren, y un enflay de dimònis amb tions de foch, còm à llamps s' afuaren à ell.

—Anau alèrta, que poriau cremá un homo, (digué tot xelest,) ¿y ahont es es vòstr' amo?

—Entrau per allá dedins, (digueren es dimonions tirant es tions de foch, y advertint à n' es séus companeros:) Ell aquest bergant no 's còm ets altres que vénen per aquí. ¿Que deù cercá aquest embadalit? Es qui vénen del mon, van més coua baxa-

Havian passat vuyt dies y es Jay de sa Barraqueta sortia d' Infèrn.

Aquell paratge no li agradava y determiná tocá el dos altre vòlta cap al cèl.

Tan aviat tancaren es dimonions quant el véren sortí, que li enganxaren es calsons; y ell tot enfadat, exclamá:

—El Dimòni qu' hey habit amb vòltros. ¿No sabeu tení un poch més de mirament amb ses còses?

Quant arribá à n' el Cèl, Sant Pere guaytava per un finestró, y fent sa mitja, li digué:

—¡Ah bergant! no m' enganaréu, no, aquesta vegada. Si haguesseu demanat la Glòria, quant vos ho deya, are vos dexaria entrá.

—¿Y si vos donava dues ànimes?

—Ell En Pau heu digué: «Que qui guañava un' ànima, tenia sa séua seguera,» però.... bé, heu aniré à demaná à n' el Bon-Jesus.

Poch després, es Jay de sa Barraqueta anava à dú ses dues ànimes perque li havian concedit lo que desitjava.

Quant torná, li obriren sa porta, hey entrá; y encar' are hey es, si no ha sortit.

Y sa rondaya está acabada. Digau si vos ha agradada.

JORDI DES RECÓ.

BONA RECEPÇA.

Vetx, Ramon, que amb grans afaiys Molta gent sebre procura

Còm es que, sense malura,

He doblegats noranta ams.

Y còm que no es cap secret,

Te diré, d' una vegada,

Sa recepta que jò he emprada;

Si la vòls, aprofitet

De còm era atòt passé,

En rès he passat sa mida;

M' he cercat goñá la vida

No malgastant cap doblé.

May per may, à casa estèrna

He anat de fèstes ni balls,

Ni he anat de cans, bòus, ni galls,

Ni he entrat may dins cap taverna.

A trenta ams me vatx casá

Y sa dòna m' ha fét l' olla,

Y may he duyta curòlla

De panxons, ni de fumá.

He procurat amb ningú

Del mon, may tení querella;

Y amb ella, ... ¡oh! lo qu' es amb ella

May hey ha hagut un tu per tu.

Dant à n' es còs lo que vòl,

No he anat may de bel-landines;

M' he colgat amb ses gallines

Y m' he axecat amb so sol.

Y en llòch de rodá p' es Born

Còm fa sa gent de vuy dia,

He cregut que 'm convenia

Molt més, retirá dejorn.

A s' hòra de dexá s' eyna,

En llòch de baladretjá,

M' en he anat à passetjá,

Per reposá de sa feyna.

Y còm qu' es còs se canfòria

Respirant ets ayres sans,

Amb sa dòna y ets infants

Li hem pegat per fòra-pòrta.

Sempre he fét de no tení
Cap pena llarch temps colgada,
Ni he presa may cap volada,
Ramon, sense importarhi.

Si un dia no he estat trempat,
M'he posat totduua à dieta;
Que aquesta es sa més condreta
Medicina qu'he trobat.

Axí no he hagut de mesté
De metge ni potecari;
Ni he volgut essé clavari
De cap fésta de carré

Ni m'he afeiat amb partits
Ni he trapitjat cap catifa,
Ni he posat may à cap rifa,
Ni he anat de truy ni de crits.

Y sense aná à fé cap vaca,
M'he pogut trobá també,
Quant l'he hagut de menesté,
Un duro dins sa butxaca.

He fét es bé qu'he pogut,
Y de fadrí y de casat,
Gracia à Déu, may m'ha faltat
Pau, alegría y salut.

Ja veus ara quins parañys
Son aquests que jò he seguit
Per arribá, amb bòn delit,
A doblegá noranta añys.

Y me roman es consòl
Visquent hò y trempat per ara,
De doblegarne axí encara
Uns quants més, si Déu ho vòl.

MIRANUS.

XEREMIADES.

Dues enhorabònes enviam de tot bòn
cò à s' Ajuntament.

Sa primera, per havè féta buydá sa
carnicería véya, y donat ordes per comensarla à derribá. Ja era hora.

Y sa segona, per havè dispòst el señó
Alcalde que totes aquelles taules de *concert*
des carré de sa Butzeria s' instalas-
sin à Plassa amb tota netedat.

Retiram amb molt de gust un anunci
que teniam ja compòst sobre aquell *cuar-
tel general* de cans afamegats y axams
de mosques, qu'hey ha hagut fins ara à
derrera Santa Eularia.

Amb aquestes millores s' Ajuntament
d'una pedra fa dos tirs: netetja y axam-
pla un barrio, y aumenta ets arbitris de
Plassa. ¡Ocalá sempre obrás axí!

* *

Diumenge passat es pollensins váren
tení sa satisfacció de veure benehi es
séu nóu cementèri, construhit segons
es plans y baix direcció del Sr. Arquitecto
Don Lloachim Pavia.

Nòltros aplaudim de bònveres sa
constancia y es bòn acèrt amb à que ses
autoritats d'aquell pòble y s'autó d'es
projecte han realisat tan important mi-
llora.

Sa vila de Santa Margalida, ja fa es-
tona que té uns plans p'es séu cemen-
tèri estudiats p'es nòstro amich Miquèl
Rigo (a. c. s.) y per cèrt que si féssen
ses òbres subjectantsè à dits plans, seria

còsa de veure. Duptam que 's santamar-
galidés mantengan tal idèa, y es mal
será per ells.

De Son Tril-lo nòstro, no 'n parlem,
pues pareix qu'axò d'engrandirlo va
llarch. No més fa deu ó dotze añs que
s'en parla, y encara no mos trobam à
punt de posá sa primera pedra.

* *

Que mos dispensin es nòstros lectors
si hem dextat de seguí sa secció des
Ram de cuyna, pues s'havè d'estorá sa
Redacció mos ha duyt es matex destorb
que dú cad'añy à totes ses *oficines*, y
per axò sòlen fé dos dies de vega. En es
pròxim número, la continuarem, si Déu
ho vòl.

* *

S'altre dia llegirem un comunicat à
un diari que deya còses molt sèries res-
pècte de s' *emissió d'obligacions* féta per
sa Compañia d'es *Fèrro-Carril de Ma-
llorca*. *El Comercio* d'aquests dies pas-
sats diu qu'ha rebut escrits que supo-
sam parlan de l'assunto. Ses accions
des *Fèrro-Carril* pujan y devallan còp
en sech, sense que nòltros ignorants ni
molts des qui ténen pretensions de sabis
pugam esplicarnos es verdadé motiu. Sa
Junta d'Administradós des *Fèrro-Carril*,
segons diuen, se tròba bastant desjun-
tada. Ets accionistes de pòques accions
y molta bona fè, estan à la mira, sospi-
tant que ells pèrden amb ses jugades
d'altri. Y nòltros *en vista* de tot axò
mos demanam:

¿Qu'hey deu havè devall aquests ter-
ròssos?

¿Qui es que sab la neta de tot lo que
passa?

¿Ahont trèuen cap aquestes teresctes?

¿Per quin motiu una Societat que té
elements de vida pròpia, més que moltes
altres, fa tant mal papé à sa llista de
cotisacions de valós locals?

Si Don Cristòfol Bennassa deya veri-
tats à n' *El Demócrata*, ¿perquè el déxan
cantá tot sòl? Y si no estava en lo cèrt,
¿perquè no l'combaten? Nòltros confes-
sam que no hey veym clá amb aquests
negòcis, y agrahirém à qualsevòl que
don llum à L' IGNORANCIA, pues, còm
tothom sab, sempre hem preferit el bé
comú à n'es *maniapolos*, que sòlen essé
alòu de poch; advertint que mos re-
pugna suposá que en cap arreglo des
Fèrro-Carril hey hajan mediat may mi-
res personals ni de camarilles. Nòltros
no creym amb sos llombrigols cap-a-
munt, encara que tot lo mon hey crega.

Y basta..... per avuy.

* *

Qui vulga veure un tròs de carretera
provincial que dona gòig, que surta per
sa Porta de Sant Antoni, prenga de cap
à n'es Portitxòl, y seguesca tira, tira,
fins à n'es pont alt de ses Figueres
baxes.

Hey ha qu'advertí que si vòl arribá
viu no hey pòt aná ni à pèu ni colcant,
ni de remolch ni nadant; es necessari
qu'hey vaji *en globo*.

Bé es veritat que la major part d'a-
questa carretera (a) *sergay* está emba-
rassada amb sa pedra picada qu'hey
han d'escampá. Y no més fa mitx añy
qu'hey fa nòsa. Suposam que d'aquí à
l'añy qui vé, ja l'haurán escampada.
Que tengan un poch més de paciència
es veynats des Molinà y es Lluchmajo-
rés y tots es qui transitan per aquell
tròs de carretera.

Anem à un'altra còsa.

* *

Es músichs des Regiment de Filipi-
nes celebraren dilluns passat sa fésta de
sa séua patrona, Santa Cecilia, amb un
ofici solemne à Sant Nicolau.

Sa funció ya essé molt lluhida y hey
assistí molta de gent.

* *

Amb tota cortesia y molts bòn mò-
dos, contesta *El Comercio* à sa amistosa
reñadeta que li donàrem en es número
passat. Diu que efectivament tenim rahó
de lo que mos quexávam; y que de part
séua farà tot lo possible per posarhi re-
mey.

Contents estam de veure sa sinceridat
y es bòn desitjos que *El Comercio* ma-
nifesta.

* *

Per altra part, sembla que *El Comer-
cio* estraña, y *El Demócrata* també, que
d'una questió haguda entre un redactó
d'aquest diari y un artista des Teatro,
L' IGNORANCIA no n'haja dita una pa-
raula.

Tant un còm s'altre trobarán contes-
tació à n'axò, si 's prenen sa molèstia
de repassá lo que diguérem en es n.º 17
de L' IGNORANCIA, cumplint un dever de
compañerisme, à propòsit d'un cas sem-
blant que li seguí à n'aquest redactó
mateix. Nòltros pensávam que à còses
còm aquestes basta dirles una vegada,
per tenirles enteses.

«Nosotros, (diu *El Demócrata*), cree-
mos que lo más prudente es callar.» Ydò
justament axò mateix es lo que nòltros
creym també.

* *

S' *Isteño* diu qu'hey ha esperanses de
veure en terra haviat sa paretòta de sa
Llonja.

¿Aquesta mentida será vera?

* *

S' Ajuntament, segons noticies, ha
acordat de vuy envant aná à ses recep-
cions en cotxo, en lloch d'anarhi à pèu.

Li aconsayam que mantenga aquest
acuerdo, al manco fins en havè posat
mitjes sòles à s'empedregat de Cort.

Vertaderament seria una llàstima que,

qualque dia de xeremies, un Relgido llenegás, se desviás un peu y li botís per allà en terra sa medalla. Ara, si l se desviá un *bolsista*, ó qualsevol altre ciutadá que paga contribució,... ¡axò no vòl dí res!

*
**

Passat demá dilluns, à la una des capvespre, s'ha de celebrá en es salon gran de sa Diputació Provincial s'inauguració de s' *Escola Mercantil* de Mallorca.

Hey assistiràu, segons noticies, ses primeres Autoridats y hey convidarán també señores.

Es mateix dia han de comensá ses classes, que per ara se donarán provisionalment à una casa des cap des Born, devant s' Hort del Rey, (carré de la Libertat, n.º 2, 1.º pis.)

*
**

Amb tot y lo molt qu'ha plogut, (diu es *Diari*, hey ha vesins de sa plassa de Santa Eularia que no han pogut omplí ses séues fonts.

En canvi, es Pes de sa Paya ha estat aquests dies convertit amb una riera. Per sèt ó vuyt forats brollava s'aygo de sa síquia rebentada y de ses tronctes, y s'en anava fent torrent cap à la mar.

Y axí una còsa va pe' s'altra.

*
**

Hey ha noticies sospitoses de que dins poch temps tornarán está de mòda es miriñachs.

Si aquesta es vera, (diu un diari), bènxa xeripa per ses modistes... y per ses *pretones* catalineres.

Llavò si qu' es consums anirán de bò à milló. Será còsa d'augmentá es sòu à sa *madroña*.

*
**

S'altre dia, una dòna passant p' es carré de Sant Miquèl, llenegá y se desjuntá una cama.

A tots es qu'hajan de passá per aquell carré, L'IGNORANCIA los dona un bon consej, y es, qu'hey vajan axí com s' Ajuntament anirá à ses recepcions; vòl dí, en cotxo.

Si aquella pòbre dòna heu hagués fèt axí, rès de tot axò li hauria succehit.

COVERBOS.

L'amo d'una casa de *préstamos* va aná una vegada en sa Corema, à sortí de la parròquia.

—¿Sabeu es Parc-nòstro? li demanà es confès.

—Li diré: moltes vegades l'he comensat; però tench tantes feynes que may l'he pogut acabá d'aprende.

—¡Válgam Déu! (s'esclamá es con-

fés.) Digau, germanet, ¿y es nòms d'es qui van à manllevarvos doblés, los sabeu tots de memòria?

—¡Ah! axò, sí señó: no m'en olvida cap.

—Ben fèt, ydò. Anau, germanet, y ja tornaréu diumenge qui vé.

Es confès, l'endemá, va veure uns quants coneguts séus, los contá aquell pas, y los enviá à ca's prestamista, un derrera s'altre, perque li manllevarren una cantidat perhom.

—¿Qu'ha nòm vostè? (va dí aquell à n'es primé qu'arribá.)

—À mí m diuen *Pare-nòstro*.

—¿La gracia de vostè? (preguntá es prestamista à n'es segon qu'arribava.)

—Jò he nòm *Vos qui estau*.

—¿Y vostè com se diu? (demaná à n'es tercé.)

—Jò som *En tot lo cèl*.

Y axí següen presentantsen d'altres, donant cadascun per nòm un bocinet des *Pare-nòstro*.

Es diumenge vinent, es prestamista tornava está ajonoyat devant es confès.

—Digau, germanet: ¿ja heu pogut acabá d'aprende es *Pare-nòstro*?

—No, pare; encara no.

—¿Y es nòms d'es qui vos han manlleuats doblés, de diumenge ensá, los recordariau de memòria?

—Axò, sí señó.

—Meem, digaulosmè, en confiansa.

—Vallos t' aquí: *Pare-nòstro, vos qui estau en tot lo cèl, sia santificat el vòstro sant nòm.....*

—Basta, germanet, basta: no vos canseu més, y anau en bon' hora; que ja he conseguit fervos aprende es *Pare-nòstro*.

*
**

A un lladre que, es vespre abans, l'havian atrapat robant una garba, y heu negava, es Jutge li preguntava:

—Y bònó, diguesmè ¿que feyas ahí à les onze d'es vespre dins es camp d'un altre?

—Señó, la veritat, (responia ell), jò no feya rès; ja li he dit, quant me demanava es méu ofici, que jò som un vago.

*
**

Un señó molt véy, vé un pís qu'estava per llogá; pregunta per ell, y demana à s' encarregat qu' en fan de renda.

—Tres duros cada mes, (li respòn.)

—Está bé; fassi el favó de mostrarlom.

—¡Ah! no señó.

—¿Perquè?

—Perque l'amo de la casa no vòl que hey haji cap entèrro à ses séues finques.

ADVERTENCIA.

Es dissapte de Nadal, si Déu ho vol, feym contes cloire, amb so número 80, es primé tom de L'IGNORANCIA. Suposat que romanen alguns exemplars complets, à sa nostra Administració (Rotger-11-Cadena de Cort), estarán venals per preu de 20 reals. Es números atrassats, en benefici à n'es qui vulgan completá sa séua colecció, se donan à preu corrent, ó sia à 2 céntims cada un.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Qui fa bé, rica alma té.*
SEMBLANSES.—1. *En que té pots.*

2. *En que té creus.*

3. *En que té còrdes.*

4. *En que té glòria.*

TRIÀNGUL.....—*Pagesa-Pages-Page-Pag-Pa-P.*

PROBLEMA.....—*301 óus.*

ENDEVINAYA.....—*Es pensament.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes fóra una:—*Un Sabatè en dilluns, Fari-*

netta, Quibuscumque y Toni Nerdes.

Sèt:—*Compare Flasco, Un Inquero, Pèp Blat,*

y Vorariva.

Quatre:—*Tòfol Sercri.*

Y una no més:—*Un Meritòri.*

GEROGLIFICH

SIEDI SAP ¡Ay, ay!

SILLLMNJA

JORDI DES RECÓ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla Palma à Madrid?
2. ¿Y un pintó à un picapedrè?
3. ¿Y es Mòll à n'es Born?
4. ¿Y un caragòl à sa lluna?

TONI NERDES.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides de per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo qu'he comensá à dí molta gent; sa 2.ª, lo qu'hey ha à sa derrera plana d'un diari; sa 3.ª, un llinatge, y sa 4.ª, lo que diuen à un curt de gambals.

P. PEXET.

FUGA DE VOCALS.

Ñ P.P F. S. P..P. . F.M. .MB P.P.

Q. R.

PREGUNTES.

1. ¿A ne qui han llevat més feyna ses màquines de cosí?
2. ¿A ne quin venedó no li demanau may afa-gitons?
3. ¿A ne qui li fan saynies sense trèureli una gota de sanch?

JORDI DES RECÓ.

ENDEVINAYA.

Tòthom amb mí está content;

Jò don való à n'es covart,

Jò doblech es més valent,

Y som tan fí y amatent,

Que en tota fèsta hey prenh part.

BÉ-BÉ.

(Ses solucions dissapte qui oè si som ciús.)

27 NOVEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.